

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

MISSIONS- FÖRBUNDET

ILLUSTRERAD TIDNING FÖR
SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDETS
YTTRE MISSION

UTKOMMER DEN 1 OCH 15 I VARJE MÅNAD

REDAKTÖR: : : Nr 20. Årg. 35.
MARTIN WESTLING : : 15 Okt. 1917.

OFFER.

Offer och insamlingar för Herrens verk är ej något som uppfunnits av den senare tidens kraftiga missionsrörelse. Redan de första människorna kände behov av att till Gud frambära offer (= gåvor). Och icke bara det folk — Israels folk — som tillbad Jehova, frambar offer till sin Gud, utan jämväl hednafolk hava i alla tider framburit offer till sina gudar. Så hava människor under alla tider och i alla länder, oavsett om de trott på himmelens Gud eller böjt knä för avgudar, då de nalkats sina gudar med bön och tacksägelse, icke velat komma tomhända utan framburit gåvor.

Hos israeliterna var offerkulten, såsom vi veta av de heliga skrifterna, särdeles rik och ceremoniell, och offren voro av många olika slag. Det skiljes sålunda på blodiga och oblodiga offer, på försoningsoffer, brännoffer, tackoffer, som uppdelades i lov-, löftes- och frivilliga offer samt slutligen spis- och drickoffer. En del av dessa offer voro till tid, rum och sätt noga bestämda, andra däremot voro frivilliga och fram-buros vid särskilda tillfällen. Herren hade genom Moses bjudit sitt folk och

sagt: »Med tomma händer skall ingen träda fram inför mitt ansikte.» (2 Mos. 23: 15).

Med avseende på beskaffenheten av de offer, som Israels barn skulle bära fram till Herren, lägga vi märke till att de skulle utgöras av det bästa, som folket hade — offerdjuren måste vara felfria, mjölet det finaste. Offergåvorna — de bestämda — skulle ock bestå av sådant, som tjänade människorna till näring, och som de — i många fall åtminstone — haft mycket arbete med att frambringa, och som de själva kunde anses behöva. *Det bästa åt Herren* var alltså det stora budet, som icke fick överträdas. Även om israeliten icke alltid var så villig att offra det bästa, så måste han dock enligt lagen göra det.

Vi, som icke hava Mose lag över

oss — drivas vi av Kristi kärleks lag att offra åt Gud det bästa, vi hava? Eller står gamla förbundets folk, som icke kände Kristus, i detta stycke framför oss, för vilka Kristus så härligen blivit uppenbarad? Må dessa frågor bliva så allvarliga för oss, som de verkligen äro.

Om offer vid särskilda tillfällen läsa vi på flera ställen i Gamla Testamentet. När tabernaklet skulle byggas i öknen, bjöd Herren, att en offergård skulle upptagas av var och en, som därtill hade ett villigt hjärta. Det som skulle givas var: guld, silver, koppar, garn av olika färger, skinn, olja, samt olika slags stenar. (2 Mos. 25: 2—7.) Det berättas i 2 Mos. 35 kap., att var och en, som hade något, som behöfdes vid byggandet av tabernaklet, bar fram detta med sitt hjärtas villighet. Och det berättas vidare, att alla konstförfarna kvinnor med sin händer spunno garn och gethår och buro fram sin spånad. Detta är ju rent av en slags förebild till våra syföreningar!

Längre fram i tiden gjordes också tillfälliga insamlingar, då templet i Jerusalem behöfde iståndsättas (2 Kon. 12: 9 m. fl. ställen): På Jesu tid fanns på kvinnornas förgård i templet en offerkista, där frivilliga gåvor (och kanske även tempelskatten) nedlades.

Då det gällde tillfälliga och frivilliga gåvor, framhölls det mycket kraftigt, att det skulle givas med glädje och »*efter råd och lägenhet, eller förmåga, alltefter måttet av den välsignelse som Herren gav*». Mycket vanligt, ja påbjudet, var det att giva tionde; tionde av säd och frukt skulle tillhöra Herren. Därför ropade också Herren genom profeten Malaki till folket: »Fören full

tionde till förrådshuset, så att i mitt hus finnes mat, och prøven så, hurudan jag bliver, säger Herren Sebaot.» (Mal. 3: 10).

I Nya Testamentets skrifter möter oss i Pauli andra brev till församlingen i Korint en mycket skön berättelse om ett tillfälligt insamlande av gåvor. Det gällde att bringa hjälp åt de nödlidande kristna i Judeen. I vår nuvarande svåra tid kan det ha sitt stora intresse att läsa det betyg, som Paulus giver församlingarna i Makedonien. Han skriver i kap. 8: »*Fastän de hava varit prövade av svår nöd, har deras överflödande glädje mitt under deras djupa fattigdom så flödat över, att de av gott hjärta hava givit rikliga gåvor. Ty de hava givit efter sin förmåga, ja, över sin förmåga och det självmant; därom kan jag vittna*.» Detta är rent av ett rörande vackert vittnesbörd om offervillighet hos fattiga men glada givare. Pekande på dessa församlingars goda exempel, uppmanar aposteln även de troende i Korint att sända gåvor till Jerusalem. »Besinnen detta», skriver han, »den som sår sparsamt, han skall ock skörda sparsamt; men den som sår rikligt, han skall ock skörda riklig välsignelse.» Och sedan han påmint dem, att Gud är mäktig att i överflödande mått låta all nåd komma dem till del, fortsätter han: »I skolen bliva så rika på allt, att I av gott hjärta kunnen giva allehanda gåvor, vilka, när de överlämnas genom oss, skola framkalla tacksägelse till Gud.»

Dessa offer gåvos ju icke direkt till Gud eller för att främja hans verks framgång, men Herren säger: »Vad I haven gjort mot en av dessa mina minsta bröder, det haven I gjort mot mig.»

I vår tid offras ej litet på Herrens altare inom vårt land. Gud give, att vi ej må behöva offra vare sig människor eller svindlande penningssummor på krigets allt uppslukande altare!

Missionärerna, som gå ut på missionsfälten, och särskilt de, som få lämna sina barn hemma i andras vård, bringa stora offer. Detsamma kan sägas om missionärernas barn och föräldrar. Och dessa offer äro ovedersägligen de största och därför de svåraste att bringa. Och så ha vi missionens många trogna vänner, som hålla ut år efter år att frambära sina offer. Ofta får man de mest rörande bevis på samma kärleksfulla och offervilliga sinne, som Paulus så gladde sig åt hos de troende i Makedonien. Men då vi peka på detta offerande, detta rikliga sående, så kunna vi ock säga: *vi hava därav skördat rik välsignelse.* Och icke endast de, som sått, hava fått del av denna välsignelse utan även hela vårt land och vårt folk. Gud vare tack därför!

Även nu äro gåvorna olika likasom ock sätten att giva dem. Den ene kan giva penningar, den andre naturagåvor, den tredje sina händers arbete o. s. v. Den ene giver en gåva då och då, den andre har för sed att giva regelbundet, den tredje giver inkomsten av en särskild åker, en särskild handelsvara o. s. v. Och de många små bäckarna bilda sammanförda en mäktig

flod. Inom Missionsförbundets församlingar insamlades under år 1915 icke mindre än över två miljoner fyra hundratusen kronor (däribland omkring fyrahundratusen kronor för den yttre missionen). Huru mycken kärlek, offervillighet och gudshängivenhet ligger det ej bakom dessa siffror!

Vi gå nu snart att åter fira en tacksägelse- böne- och offervecka. Må vi då se till, att vår plats ej står tom vid sammankomsterna. Vi hava så oändligt mycket att tacka Gud för, då det gäller vår mission. Den har fått pågå i det närmaste ostörd av världskriget. Ingen av våra missionärer har fallit offer för dess kulor eller torpeder. Och inom vårt eget land har arbetet fått fortgå i lugn och frihet. Vi behöva ock bedja om frid och endräkt, om Guds Andes hjälp och ledning hemma och på missionsfälten, om arbetare i den myckna skörden och om mycket annat som rör vårt arbete. *Men när vi så träda fram inför Herrens ansikte för att tacka och bedja, låt oss då icke komma med tomma händer, utan frambära våra synliga tackoffer och göra det under bön till Gud att han må välsigna, vad vi giva.*

Och allt må vi göra, för att Gud därigenom må bliva ärad och förhårligad — *han* som givit oss det största av alla offer.

Martin Westling.

“Han, som icke har skonat sin egen Son, utan utgivit honom för oss alla, huru skall han icke ock skänka oss allt med honom?”

Utdrag ur brev till Styrelsen.

Missionär *Josef Ekstam* skriver den 21 maj följande från Kingoyi:

Min hustru har ägnat sin tid åt de sjuka, och det är ett både tacksamt och intressant arbete, och jag har fått ägna mig uteslutande åt den andliga verksamheten. Under januari och februari var jag delvis ute i byarna. Under första delen av mars hade jag bibelkurs med lärarna och under april besökte jag våra längst bort belägna byskolor.

Då jag ser på den ständigt växande verksamheten, kan jag ej annat än tänka på Frälsarens ord om senapskornet. Ack, hur ringa var ej verksamheten i sin början, då ett par av de mera försigkomna skolgossarna varje eftermiddag fingo gå till några av de närmaste byarna för att hålla skola. Och nu, nu hålles skola i byar två å tre dagsresor bort. Då voro dörrarna stängda och fiendskapen var stor, men nu hava dörrarna öppnats, och vi hava tågat och vi tåga in.

En del av de äldre hava dock svårt att sätta sig in i de nya förhållanden, som upplysning och kristendom skapa. Så t. ex. i en by, cirka en halv dagsresa härifrån, hava nästan alla unga vunnits för Gud, och de äldre voro mycket förbittrade däröver. De hade t. o. m. hotat att flytta ifrån dem, då någon ej längre ville skaffa dem palmvin eller dansa.

Hövdingen i byn sökte dock skaffa sig palmvin på annat sätt. Han förlovade nämligen en av de troende flickorna med en man, som förut hade två hustrur, och under en lång tid fick han nu sitt behov av palmvin tillfredsställt. Men så kom dagen, då allt var betalt för flickan, och mannen yrkade på giftermål, men nu var det flickan, som med all makt satte sig däremot, och då de med våld ville föra henne till hans by, kom hon hit och begärde hjälp. Jag skrev ett brev till hövdingen och sade honom, att han enligt statens lagar ej ägde rätt att tvinga

sin dotter att ingå äktenskap med en man, som hon avskydde, samt varnade honom för följderna. Detta hjälpte till en tid, men så en dag kom hon igen. Hon hade nu rymt för att undgå att bli skändad och ville på inga villkor återvända hem. Jag sände ett par lärare till hennes hövding för att göra upp saken i godo, men de talade för döva öron. Han påstod, att Guds ord var en ond sak, ty innan det kom

En statens »medaljhövding» med familj.

till byn, lydde alla hans barn honom blint, men nu reste sig alla mot hans myndighet och t. o. m. flickorna vägrade att lyda, och så utfor han i smädelse mot dem, läraren i byn och mig. Statens hövding lade sig nu också i saken och tog parti mot mig. Han bar agg till mig, sedan jag gjort om intet ett giftermål, som han sökte ingå med en troende flicka, och han gick så långt i sin vrede, att han hotade att binda läraren i byn och bränna upp skolan. Dessutom fällde han hotande yttranden om att göra om intet

all vår verksamhet i sitt distrikt. Läraren kom till mig och undrade, vad han skulle göra, ty han trodde, att han skulle bliva bunden, om han stannade. Jag bad honom stanna samt, ifall han blev bunden, söka få bud till mig. En dag kom chefen på närmaste post hit på besök, och då han hört, hur det förhöll sig, sände han strax en polis efter personerna ifråga. Nu var allt deras mod bortblåst, och de sökte ställa sig in hos mig för att slippa undan så lindrigt som möjligt. Hövdingen måste inför våra ögon lämna tillbaka allt, vad han mottagit för flickan samt måste lova att ej gifta bort henne med en hedning. Statens hövding fick i alla underhövdingarnas närvaro en allvarlig skrapa för sitt beteende samt blev tillsagd att ej förhindra skolarbetet utan befrämja det samma.

Det är klart, att utgången glädde oss alla, på samma gång det blev en läxa för de myndiga hövdingarna, som trott sig äga större makt än de ägde.

Vår närmaste »medaljhövding» är oss däremot varmt tillgiven, fastän han lever främmande för Gud. Gång på gång hava katolikerna sökt komma in i hans by, men förgäves. Då han fick höra, att vi börjat med medlemsavgifter, bad han att få vara med, och nu lämnar han i regel två frs varje månad. Likaså om det gäller en auktion eller en insamling, nog är han bland de främsta. Ack, att ändå Gud till sist finge makt med honom. Han är nämligen avfalling.

Gud har rikligen välsignat ordets predikan, och många själar hava lämnat sig åt honom. För ett par månader sedan räknade jag över, huru många, som funnos i dopskolorna, och de voro då omkring 400 personer. Nu är det långt flera. I juli skola dop-

kandidaterna samlas här för att prövas och första söndagen i augusti hava vi dop.

Vi äro friska och lida ej brist på någonting. I lugn och trygghet få vi bo och Gud välsignar vårt arbete. Visst hava vi orsak att vara tacksamma.

Fröken *Kristina Nilsson*, som i slutet av förra året för femte gången reste till Kongo, skriver från Kinkenge den 3 juli:

Då vi i början av året gingo upp i landet till våra stationer, sågo vi äldre en större livaktighet på det andliga området, än vad det varit på flera år, om ens någonsin. Redan i Matadi kommo f. d. skolgossar, som nu arbeta där, och hälsade och talade med glädje om att de återkommit till Gud. Vid Kibunzi, där vi gingo förbi, fingo vi höra, att många blivit döpta och många avfallingar återkommit. Vid Mbanza Kinganga hade vi möte (vi övernattade nämligen där) och skolan blev i ett tag proppfull, och sången ljud som aldrig förr. Det syntes, att det var liv bland folket och de syntes glada och lyckliga. I den byn äro nästan alla troende. Så kommo vi hit till Kinkenge och detsamma förspordes här. Många hade döpts i julas och under föregående år och många avfallingar återkommit. Och nu döptes här den sista söndagen i maj 138 personer.

Ny döpta mottaga välsignelsen.

Man fruktar avfall från Gud och sällningar efter sådana härliga väckelse-tider, men Gud, som förmår att omvända hedningarnas sinnen, förmår också behålla dem, som taga sin tillflykt till honom.

Mitt arbete har varit i kvinno-skolan på morgnarna och i småbarnsskolan på eftermiddagarna. Det är endast omkring 20 kvinnor inskrivna i kvinno-skolan. Av dessa äro alla med undantag av två, församlingsmedlemmar. De gå ej synnerligt regelbundet, men icke förty hava flere av dem under årens lopp lärt läsa och fått biblar. Andra stava.

Somliga ha just lärt sig känna igen bokstäverna, och åter andra ha börjat lära sig dem.

Ibland barnen är det också kärt att arbeta. Nästan alla i småbarnsskolan ha avgivit vittnesbörd att de vilja följa Jesus. De få nog fortsätta någon tid i dopskolan och mottaga kristendoms-undervisning.

Gud är god och förser oss med vad vi behöva till livets uppehälle, så att oss har intet fattats.

Från samma station skriver fröken *Hulda Jonsson* den 2 juni:

»Intet uteblev av allt det goda, som Herren hade lovat Israels hus; det gick allt i fullbordan.»

Låt mig först frambära mitt hjärtliga tack för vilotiden i hemlandet. Tack för all kärlek och all uppmuntran, som kom mig till del. Herren, som känner allt, löne efter sina rikedomar.

Efter en i allo trevlig och lycklig resa anlände undertecknad i sällskap med broder Vikterlöv och syster Stina Nilsson till Kinkenge den 17 jan. 1917. Vi blevo hjärtligt välkomnade av både vita och svarta. En del av mina forna patienter och söndagsskolflickor mötte långt nedom kullarna med höga jubelrop. Uppe på Kinkengekullen var en stor skara barn samlade och skreko så bra deras små strupar förmådde: »Mama Hulda kommer, mama kommer.»

På söndagen hade vi välkomstmöte

i kyrkan. Vi blevo då välkomnade av församlingen och fingo framföra hälsningar från Styrelsen och övriga missionsvänner. Hela församlingen reste sig och tackade för hälsningarna samt både om sina hälsningar tillbaka. De voro mycket glada över att vara ihågkomna, särskilt glada voro de över hälsningarna från vår vördade ordförande. Många lämnade minnesord och tackade Gud, att han öppnat väg och lyckligt fört oss till Kongo. En lärare utropade: »I sanning, vi hava en Gud, som hör bön och svarar med bönhörelse. Ingen kan stänga, när han öppnar.»

Så är jag åter på Kinkenge bland idel kända ansikten. Må Gud hjälpa mig att få vara till välsignelse! Vilken nåd är det inte att få vara med i det stora missionsarbetet.

Om arbetet på Musana skriver missionär *P. A. Westlind* följande:

Som bekant har jag åter varit ensam manlig missionär vid Musana ungefär ett år, och det har alltid varit gott om arbete, men jag har aldrig behöft riktigt »utarbeta» mig. Man har ju alltid den utvägen öppen att använda infödd kraft. I februari började vi skolan. I den teoretiska undervisningen deltog jag icke under den gångna terminen. Den sköttes i de två klasserna av min syster Ester och Anna Svadling och i de tre andra av infödda lärare. Vi hade många barn, så att de måste indelas i fem klasser.

Men gossarna arbeta ju halva dagen, och jag har ägnat ganska mycken tid åt dem i det praktiska arbetet. Dock har min hustru gjort en stor del av detta arbete. Vi ha nu rätt bra planteringar av kaffe, pisang, kassava, batater och sockerrör samt många palmer och fruktträd, som hålla på att växa upp. Vi tro, att vi i kulturellt avseende uppfyllt vår skyldighet med avseende på koncessionen.

I mars fingo vi kyrkfönstren och glaset, som sändes till Antwerpen före krigsutbrottet. Vi fingo då brått med

att göra fönsterkarmar och göra samlings- och skollokalen färdig. Arbetet utfördes ju i huvudsak av infödingar, men man måste alltid hjälpa till litet här och där.

Med våra gossar, evangelisterna, har jag läst tre till sex dagar i månaden i samband med de månatliga lärare- och församlingsmötena. Dessa gossar, ehuru unga och oerfarna, ha varit oss till mycken nytta och glädje i arbetet.

Den andliga verksamheten har även under det sist gångna halvåret gått framåt. Vi ha intagit rätt många nya platser, skolbarnens antal har ökats, och rätt många ha omvänt sig till Herren.

De nyomvända från de närmaste skolorna ha kommit till stationen för dopundervisning en gång i veckan två skolor åt gången, varför vi haft bibelskola fyra gånger i veckan med över 200 elever. Min hustru har i regel undervisat dopkandidaterna.

I mars var jag ute på en byresa, varvid vi hade dopförrättning i Manyanga. 15 personer döptes vid detta tillfälle. Första lördagen i maj hade vi offerfest med auktion. Intresset var stort och anslutningen livlig, varför även resultatet blev gott.

Den 19 maj avslöts skolan. Omedelbart därpå hade jag bibelskola med 88 dopkandidater under en hel veckas tid. De hade vid ett föregående församlingsmöte av församlingen utsetts att döpas. De flesta voro från utskolorna och hade gått i dopskolan ett år och däröver. De döptes under konferensen. Vi ha nu församlingsmedlemmar och vänner nästan på alla håll i distriktet.

Min hustru och jag ha nu varit på Musana ungefär sex år. Tiden har gått fort. Gud har varit mycket god mot oss. Vi ha mycket sällan varit sjuka, och de få gånger det inträffat, har det gått över mycket fort. Vi ha alltid haft mycket arbete och liten tid till vila och brevskrivning, men arbetet har varit intressant och fruktbarande, varför det även är oss mycket kärt.

Vi äro alltså lyckliga i vårt arbete,

nöjda med vår lott, känna vår skröplighet men leva på Guds nåd, som är rik över oss, och få för intet mottaga av hans kraft, som är mäktig i de svaga.

Från Macheng meddelar missionär *Wahlquist* den 17 april:

Nyligen har församlingen i Macheng-distriktet firat sitt årsmöte. Det hölls denna gång på en av utstationerna och var väl besökt av kristna från hela distriktet. Bland beslut som fattades var att till nästa år öppna tvenne nya skolor. Under 1916 har församlingen bekostat té och lyse vid alla stationerna, betalt utgifterna för tvenne större evangelisationsmöten och understött en skola. Av de samlade bidragen hade ändå uppstått ett överskott. Nu beslöts, att varje medlem skulle öka sitt årsbidrag med 500 cash, 70 öre. På så sätt skulle tvenne skolor kunna öppnas. Beslutet fattades enhälligt. Skolorna skola öppnas i Peh kao och Chong kuan ni.

I sjukstugan har sedan nyår ett 30-tal patienter varit intagna. För närvarande är nästan varje plats upptagen. Mottagningarna äro ock väl besökta. I våra skolor ha vi många elever, särskilt är detta fallet i gosskolorna. I flickskolan är det sämre.

I mars gjorde jag en resa till Kingchow för att deltaga i kommitténs för det gemensamma sjukhuset sammanträde. Därvid upprättades förslagsritningar. Bröderna Tjellström och Nelson fingo i uppdrag att bland de inflytelserika kineserna i Kingchow och Shasi få till stånd en hjälpkommitté. Må Herren välsigna detta företag och bringa det till en snar och god fullbordan!

Från Ichang skriver missionär *Fernström* i juni följande:

Men nu är ju klart, att de rådande förhållandena inverka menligt på missionsarbetet. De europeiska nationerna framstå ej längre i en ljus dager. Förr har man kunnat peka på vad evan-

gelium gjort för de nationer, som ägt det, men nu är man glad att slippa nämna det ämnet. Ett rent liv ger kraft åt vittnesbördet, och det har givit tyngd åt orden att kunna peka på de bättre förhållandena i Amerika och Europa jämfört med Kina, men nu är den berömmelsen utelyckt, och kineserna känna en viss överlägsen förundran över, att nationer kunna hålla på år efter år på detta sätt för att ömsesidigt förgöra varandra. De ha ju själva ibland hållit på mycket länge och kämpat, bränt och mördat i sitt eget land, men det är ju en sak för sig och hör ej till dagens händelser. Under en del av mars hade vi en evangelistkurs här, då medhjälpare från Kienli, Shasi, Kingchow och Ichang d. v. s. från övre delen av vårt fält deltog. Dessa kurser äro alltid uppmuntrande både för oss och kineserna, som äro med. Huru väl våra evangelister en gång om året behöva en

dylik uppmuntringstid kan ju lätt förstås. De få gå vecka efter vecka och månad efter månad i sitt arbete utan någon vidare omväxling och omgivna till stor del av svartaste hedendom. De ha ju en större eller mindre församling, men vården om den är ofta förknippad med mycken oro och många sorger. När de därför få tillfälle att komma tillsammans till bön, samtal och bibelstudium, fyller detta ett verkligt behov. Vid dessa kurser ha vi ju också talövningar och övningslektioner i att leda söndagsskolan och bibelklasser. Vid vår sista kurs lade vi särskilt an på dylika lektioner. I allmänhet vilja kineserna bara predika, då de stå framför en klass och att få det ur dem är ej lätt. En bra ledning för de andra äro ju i detta fall de, som kommit från vårt seminarium.

Vi må alla gott, och så långt jag känner, äro även våra medarbetare vid god hälsa.

Offerveckan. | Vår tacksägelse-, böne- och offervecka står nu snart för dörren. Vi införa på annat ställe i detta nummer program för offerveckan.

Det brukar på många, kanske de flesta, platser vara vanligt, att insamlingen sker i form av kollekts upptagande vid mötets slut. Männe det icke skulle vara både vackrare och värdigare att under mötets gång en liten stund ansloges för gåvornas framförande inför Herren. Detta skulle sätta en högtidlig prägel på handlingen. Vi rekommendera detta tillvägagångssätt.

Give så Herren sin välsignelse till våra bemödanden att göra hans namn kunnigt bland folken.

* * *

Styrelsens sammanträde. | Missionsförbundets styrelse håller sitt höst-sammanträde på Expeditionen den 18, 19 innevarande månad. Bland andra viktiga frågor, som skola behandlas, är ock pensionsfrågan.

* * *

Våra julpublikationer. | Våra julpublikationer hålla nu på att tryckas och skola snart föreligga färdiga att utsändas. Vi vilja redan nu meddela något om deras innehåll.

Ansgarius blir särdeles intressant och läsvärd — kanske den bästa av dem, som utkommit. Där förekomma ett par intressanta biografier över P. Waldenström och Samuel Johansson, den förra skriven av J. P. Norberg, den senare av Filip Lundahl. Karl Palmberg skriver väckande reformations-tankar, Axel Södersten om sången vid våra sammankomster, J. M. Ollén om kristna kongobyar och andra, Anna Fredén om vegetarianismen i Kina och E. John Larsson om babismen. Dess-

utom förekomma poem och berättelser bl. a. av P. Waldenström och U. Leander.

Vinterny bliver också både i fråga om utstyrsel och innehåll utmärkt. Omslagsvignetten utgöres av en kopia av artisten Nils Holmkvists berömda tavla: det gamla huset. Den såväl som de två konstbilagorna i färgtryck efter samme målares tavlor, skola säkert bliva välkomna prydnader i många hem. Innehållet är omväxlande. Predikant Hallén har skrivit en god jult-betraktelse, rektor Lindholm en särdeles intressant skildring av Luther och reformationen. Redaktör Bohman ger prov på olika skalders besjunge-ande av julen.

Ett par mycket goda berättelser av Betty och Ernst Jotson förekomma även m. fl. bidrag samt över 30 illustrationer.

Hem Hem är S. M. U:s jultidning. Av författarna må nämnas: P. Waldenström, som skrivit om hur det var, då han första gången kom till Uppsala, Gustaf Mosesson, Ina Rogberg, O. Olofsson, J. W. Håkansson, Betty, Rosa m. fl. Tidningen är rikt illustrerad.

Kring Granen och Brasan och Barnens jul äro barnens särskilda jultidningar med för barnen lämpligt innehåll.

Vi hoppas och vänta, att Missionsförbundets vänner skola särskilt intressera sig för dessa publikationer, så att deras spridning blir så stor som möjligt. Hela behållningen tillfaller ju vår mission.

* * *

Personligt meddelande. | Våra vänner, missionärerna Hanna och Gustaf Arell, meddela från Jarkend den 17 juli att den store barnavännen till sig hemtagit deras lilla flicka Anna Lisa — den 10 i samma månad — nio månader gammal. Herren skänke de sörjande föräldrarna sin ljuva tröst.

Missionskolans elever

bedja missionsvännerna så ödmjukt, att dessa ej må glömma att även denna hårda höst sända dem några matvaror.

Gust. Mosesson.

Från vår yttre mission.

Avslutning i Kingchow seminarium.

Älskade missionsvänner!

Frid av Gud!

Vill nu sända en skriftlig hälsning från vår skola i Kingchow. Under det flydda läsåret ha vi fått mottaga mycken nåd av välsignelsens Gud. Hälso-tillståndet har i det hela taget

varit mycket tillfredsställande. Vad som bekymrat oss, har varit br. Chéngs sömnlöshet. På senare tiden har han dock varit betydligt bättre.

Det kännes skönt, att åter ha ett läsår bakom sig. Att det vid den heta tidens början ej är lätt att studera eller undervisa med kraft, är ej svårt att förstå. Ofrivilligt tänker man därför på alla, som vid den tiden skola taga examen. I Mellanskolan hade vi tre, som fingo avgångsbetyg, och i Seminariet var det tio st., som slutade sin kurs. Dessa tio togo skriftlig examen i 11 ämnen med omkring 10 frågor i varje ämne. Det blev en dryg examensvecka. Alla lyckades dock klara sig rätt bra.

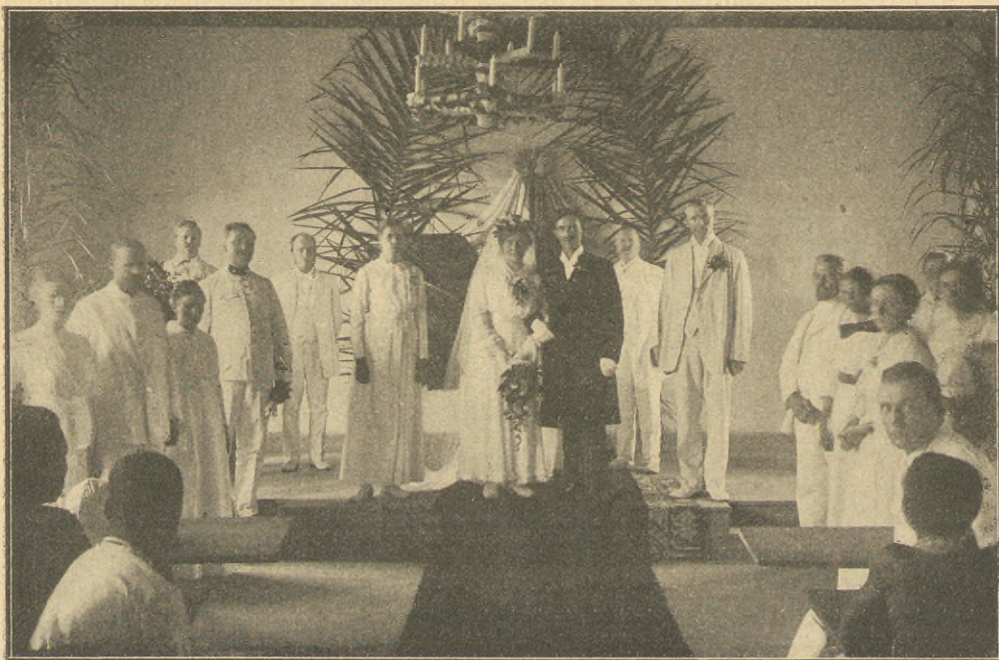
Vi vilja nu ej vidare tala om det högtidliga i samband med avslutningen, ty det hela var i stil med våra föregående avslutningar. Det må dock särskilt betonas, att missionär Nelson lyckats utmärkt i sin sångundervisning. Vi hade en särskild afton, då vi i fulla drag njöto av klangfull sång. Så talen i hörsalen och tal i samband med klassträdets planterande. Glöm ej utdelandet av betyg och diplom! tycker jag mig höra några elever utropa. Att det för vederbörande kän-

nes något särskilt att ha dessa bevis i sina händer, undrar ingen på. På var sin dag hade de avgående i Mellanskolan och i Seminariet sin högtidsstund. Det är, som om dessa stunder och dessa högtidsdagar tillropade oss härute och missionsvännerna hemma, att vårt gemensamma arbete icke är fåfängt.

Hjärtliga hälsningar från i vingårdsarbetet lycklige.

Anders P. Tjellström.

Kuling i juli 1917.

MISSIONEN I KONGO

Missionärsbröllop.

Den 2 juni hade vi bröllop på Musana i samband med vår konferens.

Vi presentera nu två bilder av denna högtidsfest. Den första, som togs av Edw. Karlman, framställer brudparet och några av gästerna just då doktor Laman avslutat de religiösa ceremonierna.

Brudparet är G. A. Hult och Ester Westlind. Vigselförrättaren, som lätt igenkännes genom galonerna på rockärmarna, är administratör Debailleul från Mindouli.

På den andra bilden, som togs av

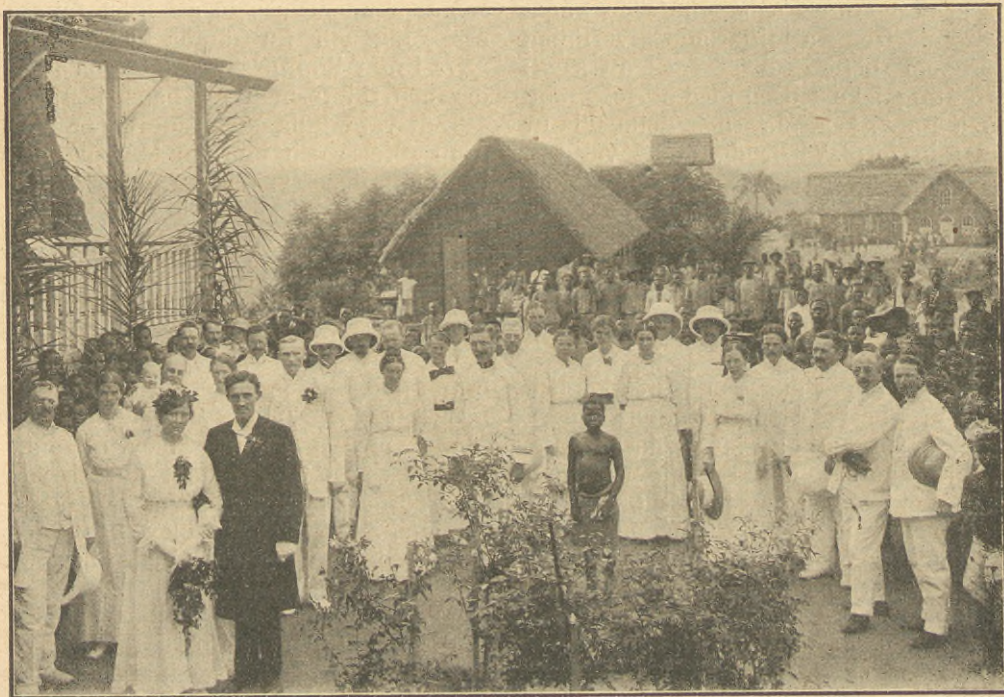
G. A. Jacobsson, se vi alla de vita bröllopsgästerna och många av de svarta. Brudparet bjöd nämligen hela Musana kristna församling på middag, kassavabröd och fläsk. Gräshuset, som synes mitt på bilden, är en för tillfället uppförd matsal. Längst bort i hörnet till höger synes skol- och samlingslokalen.

Bröllopet var enkelt men högtidligt och stämningsfullt. Under den trev-

liga festen på kvällen höllos många hjärtliga tal till brudparet och uppsändes många varma böner till vår trofaste Fader. Mätte Herren välsigna de nygifta med en lång och välsignelserik arbetsdag tillsammans bland Kongos folk!

En hjärtlig hälsning till alla missionens vänner från

tillgivne
P. A. Westlind.

“Borde vi icke offra mera?”

»Borde vi icke offra mera för missionen, då vi ju äga så många fördelar genom evangelium?» frågade för ett par år sedan vid ett möte hövdingen i Mukimbungu by, som tillika är lärare. Denne man, vars namn är Kunzi, visade ock i gärning, att han själv ej drog sig undan missionens offeraltare. Han gav tionde.

I offerveckan, då en var ville vara med och giva något, kom också Kunzi

med sin gåva. Helt obemärkt utan att vilja låta sig ses lade han sitt enda präktiga fickur på offeraltaret. Jag vill minnas att vid missionsauktionen gick fickuret upp till 17 francs (kr. 12,25).

Kunzi var viss om att Gud lönar dem, som våga något för evangelii saks framgång, och därför offrade han gärna och med glädje.

G. N. Nykvist.

Änkans skärv.

Det var offervecka och försäljning för den yttre missionen. Ett varmt intresse bar den pågående offergärningen högt. En änka i torvtiga omständigheter kom till predikanten och bad att få lämna sitt lilla vackra guldur till missionen. Predikanten såg på henne med beundran och förvåning under det han mottog den dyrbara gåvan av hennes hand. Han anade genast hennes stora offer och ville säga något därom. Den varmhjärtade givarinnan förekom honom dock med att säga: Gör mig icke ledsen med att icke motaga min gåva. Jag fick detta lilla ur av min jordiske brudgum på vår förlovningsdag. För 7 år sedan gick min älskade make hem till Gud, lämnande mig och mina gossar utan jor-

diska tillgångar. Före sin bortgång kallade han mig till sig och sade: »jag går nu från dig och våra kära barn och jag måste säga dig, att intet blir över, när våra skulder äro betalda. Men jag lämnar dig och barnen i hans händer, som är änkornas försvarare och de faderlösas fader. Sju år äro gångna sedan dess, och Herren har så rikligen sörjt för oss och välsignat mina händers arbete att intet fattats oss. Jag vill nu lämna denna lilla gåva i min himmelske brudgums händer och till förmån för hans rikssak.»

Den värdefulla gåvan mottogs under djup rörelse och inbringade mångdubbelt i missionskassan. Guds välsignelse vilade då som alltid över änkans skärv.

Ett missionsoffer i Kina.

I Cheo-kia-tsang, en predikoplats under Shasi stationen, finnas några kristna, förnämligast lantbrukare. Missionen har ej ännu där öppnat någon utstation, varför de ej, enligt våra bestämmelser, kunnat påräkna några penningebidrag från vår mission. För många år tillbaka skänktes ett stycke jord och ett bristfälligt hus därå till vår mission, men floden översvämmade och sköljde bort huset. Då samlades vännerna i de kristnas hem. Vid ett tillfälle fattade huset mitt emot den medlems hus, där mötet pågick, eld, och detta hus jämte flera andra

brann ned. Elden spred sig till samma huslänga, där nämnda medlems hus fanns, men hans hus blev oskadat. Nu gick det talet ut, att de kristnas Gud förmår bevara de sina och deras egendom. De kristna blevo mera nitiska och hänfödda för Guds sak. De gjorde ett sammanskott, vilket gick upp till omkring 500 kr., vilken summa skulle bli till grundfond för en ny samlingslokal. Material inköptes, och när jag sistlidne mars lämnade Kina var arbetet i full gång.

A. E. Wandel.

Från hemkomna missionärer.

Huskvarna den 21 sept. 1917.

Våra älskade missionsvännar!

Frid av Gud!

Då vi nu avslutat den farofyllda färden från Kongo, som räckt i nära 3 månader, vill jag i korthet meddela

något om densamma. Till denna torde ock höra avskedsmötet vid Kibunzi den 12 och 13 maj. Mycket folk var samlat, varma tal höllos och skilsmässan kändes svår. En insamling för missionen gjordes på omkring 300 frs. Tusen hälsningar sändes till missionens vännar. Den 14 maj lämnade

vi Kibunzi och reste till Musana i Franska Kongo för att övervara konferensen. Resan dit var besvärlig på grund av regn och floder. En flod var så strid och djup, att bärarna icke vågade över. Medan vi väntade, att vattnet skulle sjunka, höjde det sig 5 centimeter. Sedan det lyckats att få två man över med en slingerväxt att hålla i, måste jag först bära över en börd och så min hustru, varefter det gick raskt undan, och allt gick bra. Konferensen var god och sakrik. Frågan om utvidgandet av missionen var en av de viktigaste. Om vår kongo-mission och dess framtidsutsikter skall jag skriva en annan gång. Vi fingo icke vara med till konferensens slut, enär båten ju icke skulle vänta på oss. Men det var den, som lät vänta på sig. Vi fingo stanna vid Londe i nära tre veckor. Som vi voro 11 stycken i sällskap, så blev det ganska bekymmersamt för vår värdinna, fru Hede, som skulle skaffa mat åt så många under så lång tid och med ett så begränsat matförråd. Men hon var ändå glad, skrattade och sade: Vi äta väl så länge vi ha något, sen blir det väl alltid någon råd. Och det räckte till och blev över. Den 24 juni gingo vi ombord på ångaren Albertville. Den 25 i dag gryningen lämnade den Matadi. I Boma hade vi att skaffa oss pass av de belgiska myndigheterna, vilket gick utan svårigheter.

Resan över Atlanten gick utmärkt, ehuru man ju fruktade faror. Då vi kommo till franska kusten fingo vi höra att 3 båtar sänkts där, strax innan vi kommo dit. Att vi kände oss tack-samma till Gud, som skonat oss, det behöver jag väl icke säga. I Frankrike lämnade oss vännerna Morfelt för att stanna där. Resan över till England gick ock bra, ehuru vi gingo i spåren av många båtar, som här sänkts. En mina passerade vi och ett lik, som hängde i sin livboj. Tjock dimma gjorde det omöjligt att se något framför sig, och då vi fingo höra, att de förlorat riktningen och icke visste var

de voro, då vi sågo land, kändes det mycket kusligt. Livbåtarna sänktes ner, linorna lades lösa, livbälten påsattes av alla. Man gick att möta det värsta. Och dock ledde Gud oss här-ligt igenom. Då vi kommo i land, granskades passen och gåvos förhållningsregler. Så reste vi till London. Där hade vi att söka upp svenska konsuln, som tog våra pass från Kongo och utfärdade andra. Så hade vi att besöka distriktpolisens m. fl. personer, ordna om hotell o. d. Allt gick väl. Vi fingo taga in på två missionshotell för jämförelsevis billigt pris. De gjorde ock allt de kunde för vår trevnad där. Alla, med vilka vi hade att göra, voro gentlemän och mycket vänliga. Av kriget hade vi personligen litet känn-ning. Allting var dyrare än vanligt. Mat fanns det, men stor sparsamhet iaktogs. Då värdinnan första morgonen frågade, om jag begagnade socker till teet, så sade jag: Ja, tack, två bitar — vilket jag trodde vara litet till dessa stora frukostkoppar. »Oh!» sade hon skrattande, »vet ni inte om, att det är ont om socker nu?» Ja, det hade blivit ett ordspråk där, då det gällde saker, som voro nära nog omöjliga att få. — »Nej, det är det lika ont efter som efter socker.»

Ofta anordnades möten, avsedda att bedja om fred och seger. Här fick man ofta höra fäderna bedja för sö-nerna, som stredo för sin rättvisa sak.

I Hull stannade vi nära en vecka, och hjärtligt glada voro vi, då vi fingo gå ombord på ångaren Bele. Den gick tillsammans med tolv svenska, danska och norska båtar samt två engelska trålare och två jagare. Dessa följde den engelska kusten i norr, gick över till Shetlandsöarna, där vi lade till i Lervik. Här förde de in båten i hamn och så fingo vi höra, att den skulle få ligga här på obestämd tid. Nu började det åter bli tråkigt. Men vi talade med vår Gud om saken, och följande morgon kom kapten glad från land, och leende sade han: »I morgon få vi gå.» Då vi gingo försågos flot-

tar och livbåtar med livsmedel, livbälten togs fram och alla voro klädda och redo natt och dag. Spänningen var nog stor, dock måste jag säga, att vi kände oss förunderligt lugna och nöjda. På vägen till Bergen passerade vi tre minor som slitits lösa. Men då vi kommo lyckligt in till Bergens lugna hamn, fingo vi kläda av oss och i lugn och ro lägga oss till vila. Här fingo vi veta, att flytminor i mängd blivt synliga utefter norska kusten, vadan vi icke fingo gå under nätterna. Till svenska gränsen följde utom lotsen en tulltjänsteman för att se, att intet smugglegods lämnades åt tyska fartyg. Vid svenska gränsen fick telegrafnen sättas upp och användas, men icke förr.

De känslor av tacksamhet till Gud, som besjälade oss, då vi ångade in i Göteborgs hamn och särskilt då vi gingo i land, kunna icke beskrivas. En och annan började gråta av glädje och ofrivilligt sade man oupphörligt: Tack gode Gud!

Kärt var det att träffa vännerna i Göteborg och icke minst kärt, då vi fingo sluta våra egna i vår famn.

Ja, Gud skall hava tack och lov för hans godhet emot oss. Och även de missionens vänner, som särskilt hava bett för oss, vilja vi hjärtligt tacka.

Mottagen min och min hustrus hjärtliga hälsningar.

Eder i Herren förbundne
S. A. Flodén.

Från utresande missionärer.

Ett avskedsord.

Kära missionsvänner!

När jag nu genom Guds nåd står färdig att med förnyade krafter återvända till Kina, vill jag härmed säga ett hjärtevarmt tack till alla, som bidragit till att göra min vilotid i fosterlandet så ljus och trevlig, som den

varit. Gud välsigne eder små som stora vänner! Han låte sin Helige Ande få intaga och regera oss så, att vi »bära mycken frukt».

Min reskamrat missionär Ehne förklarar sig i innerliga fridshälsningar. Bedjen för oss!

Eder i Mästarens tjänst lyckliga
Elfrida Isaksson.

Svenska Missionsförbundets Böne- och Offervecka.

Tiden för den sedvanliga tacksägelse-, böne och offerveckan nalkas igen. Enligt beslut vid senaste Generalkonferensen hålles den nämligen i år den 28 okt.—4 nov. Låtom oss då mötas vid offeraltaret under tacksägelse och bön! Vi hava stor anledning därtill. Trots de svåra lekamliga trångmål, vi befinna oss i, äro vi dock lyckligt lottade i jämförelse med folken i de av krigets färdiga hemsökta och härjade länderna. Våra hem hava icke blivt plundrade och brända. Våra kvinnor hava icke blivt av våldsmän skändade, och våra unga män hava icke lemlästats och sönderslitits på slagfältet eller behövt försmäktas i fånglägren. Och vi torde väl alla vara överens om, att detta beror uteslutande därpå, att Gud i sin barm-

härthet velat för vissa uppgifter skona oss och därför hållit sådant elände utom gränserna för det land, vari vi bygga och bo. Skulle vi icke känna oss manade att frambara lovoffer för sådan nåd? Och skulle icke åsynen av den hotande fara, som Herren ännu alltfört håller över våra huvuden, få mana oss till självrannsakan och syndabekännelse, medan det är tid? Vi hava ju redan börjat förnimma något av den syeda, hans tuktans gissel förorsakar, i det att bristen på alla slags förnödenheter gör sig för varje dag allt mer och mer kännbar bland oss. Skulle vi ej då ödmjuka oss under hans mäktiga hand, innan han nödgas slå till?

Ack, bröder och systrar, låtom oss mangrant mötas vid nådens tron denna

offerveckan med hjärtan fyllda av tack-sägelse och bön samt händerna fyllda av offergåvor! Och de, som ingen offergåva kunna giva, må dock bli med ändå vid mötena för att med sin närvaro verka livande på dem, som kunna giva, att de må giva så mycket mer. Vårt arbete för evangelii sak är ju icke fåfängt. Trots det glödande hat, som nu brinner som en våldeld i hela världen, och trots det hänsynslösa våld, som vältrar sitt nattsvarta mörker över både hav och land, har dock vår verksamhet kunnat ostört bedrivas både i hemlandet och i hednavärlden. Och överallt har det krönts med en glädjande framgång. Våra missionärer hava ostörda av krigets larm fått fortsätta sitt verk utan något avbrott. Och de, som rest ut, såväl som de, som rest hem, hava alla oskadade anlänt till sina respektive bestämmelseorter. Inga olyckor och svåra sorger ha sålunda drabbat oss. Skulle vi då icke känna behov av att i ord och handling få gemensamt giva uttryck för vår tacksamhet och glädje över sådant? Det vore illa, om vi skulle känna oss stå främmande för sådana behov. Men de finnas och skola nu som förr göra sig gällande hos var och en av oss.

Gud vare lov, som verkar både vilja och gärning i de sina! Vi må icke glömma att giva honom ära för vad han i och genom oss utträttat i dessa bistra tider. Våra utgifter öka ohyggligt. Men inkomsterna ha också ökat, så att debet och kredit hittills gått bra ihop. Men anstränga oss måste vi nu, om det skall kunna fortgå lika bra även i fortsättningen. Ty utgifterna växa med varje dag och kunna icke på något håll nedbringas. Må Gud förskona oss från att någon gång behöva arbeta med skuld! Ty skulder stjälja bort både mod och glädje i arbetet.

* * *

I sammanhang med ovanstående må ock erinras om beslutet att uppmana till firande av 400-årsminnet av reformationen. Denna reformationens minnesfest är det föreslaget att fira den 4 in-

stundande november eller sista dagen i offerveckan. Glömmen icke, dyra vänner, att den dagen komma tillsammans för att gemensamt tacka Gud för det frigivna bibelordet, som genom reformationen gjorts tillgängligt för alla! Det var icke så århundradena närmast föredensamma.

Men förmånen att äga och fritt få bruka Guds skrivna ord må ock mana oss att frambära ett särskilt tackoffer till Herren även för detta. För det ändamålet finnas teckningslistor hos varje församlings föreståndare och ordförande. Och på dessa listor kunna alla, som uppskatta värdet av att äga och få läsa och tro bibelordet, sådant Gud beskärt oss det, få teckna sig för större eller mindre belopp, som komma att särskilt redovisas. Dessa belopp äro anslagna till utvidgning av församlingstjänarinnkursen, som hittills hållits å Vilohemmet i Rättvik, men befunnits vara allt för knapphändig och för praktiska övningar mindre väl belägen. Plan för utvidgning av denna kurs är under utarbetning och kommer att föreläggas nästa Generalkonferens.

Några tycka kanske, att tiggeriet för alla möjliga ändamål nu går för långt. Men så länge det icke går längre än Guds nåd, är det tillbörligas gräns icke överskriden. Må vi blott besinna, vilka offer de ogudaktiga bringa för tomma nöjen, flärd och allehanda sinnlig fröjd och njutning. Det dröjer länge, innan vi förmå bringa vår Gud så stora offer, som världen bringar sina gudar. Må vi var för sig i detta sammanhang tänka på, vad en jämförelse därutinnan kan ha att säga oss, och så mäta till våra tackoffer därefter.

PROGRAM

för

**Svenska Missionsförbundets
Tacksägelse-, Böne- och Offerveckan
den 28 okt.—4 nov. 1917.**

Söndagen den 28 oktober.

Predikan om villkoret för frid på jorden genom Kristus. Kor. 3: 15; Rom. 12: 18.

Tacksägelse för Guds beskydd mot krigets faror. Ps. 91: 7.

Bön om nåd att rätt inse Guds mening med den hemsökelse, han nu låter övergå världen. Es. 42: 24, 25; Ebr. 4: 11.

Upptagande av offer.

Måndagen den 29 oktober.

Tacksägelse för den framgång Gud givit vår mission trots all vår synd och brist. Ps. 103: 10; Fil. 1: 12—18.

Bön om rening från allt, som kan bli till hinder och skada för missionen. Rom. 2: 24; Hesek. 36: 21; 1 Petr. 3: 16.

Upptagande av offer.

Tisdagen den 30 oktober.

Bön för församlingarna och deras ledare såväl i hemlandet som i hednavärlden; för dem, som i hemlandet och i hednavärlden utbildas till missionsarbetare och för utbildningsanstalterna och deras lärare. Efes. 3: 14—19; 6: 18—20; 1 Tim. 5: 22; 2 Tim. 2: 1; 3: 14, 15.

Upptagande av offer.

Onsdagen den 31 oktober.

Bön för Missionsförbundet, dess styrelse, missionärer och tjänstepersonal, söndagskolan, junior- och ungdomsverksamheten, missionen på mörka orter och i Lappland, 2 Mos. 33: 13; 5 Mos. 4: 7; Rom. 12: 8; 1 Tess. 5: 25; Ps. 71: 17; 1 Kon. 18: 12; Luk. 9: 60; Apg. 5: 42.

Upptagande av offer.

Svenska Missionsförbundet äger 1,415 församlingar och 36 länsföreningar och ansargriföreningar, 592 ordinarie predikanter och 1,402 biträdande predikanter, 2,526 söndagsskolor med 9,360 lärare och lärarinnor samt 1,012 kristliga ungdomsföreningar, av vilka 940 med ett medlemsantal av 45,530 äro anslutna till organisationen Svenska Missionsförbundets Ungdom (S. M. U.).

I *Lappland* har Missionsförbundet 4 fast anställda arbetare på följande platser: Lycksele, Vilhelmina, Gunnarn och Kiruna.

Dessutom understödjas evangelister och arbetare på andra områden inom Västerbottens Lappmark.

Restur

för

kongommissionär A. Walder med fru.

Okt. 13 Dalfors, 14 Orsa, 15 Mora, 16 Vika, 17 Sollerön, 18 Nusnäs, 19 Stumsnäs, 20 Vikarby, 21 Gärdsjö, 22 Boda, 23 Leksand, 24 Siljansnäs, 25 Insjön, 26 Tallbacken, 27 Djurås, 28 Sägmyra, 29 Bjursås, 30 Grycksbo, 31 Falun. Nov. 1 Säter, 2 Avesta, 3 Krylbo, 4—5 Karby.

Kollekter upptagas för missionen i Kongo.

Svenska Missionsförbundets Expedition.

Torsdagen den 1 november.

Meddelande om missionen i *Kongo* och *Kina*. Apg. 13: 1—3; Luk. 2: 30—32; Apg. 11: 18. *Bön* och upptagande av offer.

I Belgiska Kongo äger Missionsförbundet stationerna Londe, Mukimbungu, Kibunzi, Kinkenge, Kingoyi och i Franska Kongo Brazzaville, Madzia, Musana och Kolo. Dessutom finnas 158 utstationer. I Kongo äro anställda 67 missionärer och 249 infödda arbetare.

I Kina äger Missionsförbundet stationerna Wuchang, Ichang, Srtasi, Hwangchow, Macheng, Kienli, Kishui och Kingchowfu, där vi även ha ett evangelist- och predikantseminarium samt 35 utstationer. Missionärernas antal är 45 och de infödda arbetarnas 104.

Fredagen den 2 november.

Meddelande om missionen i *Ost-Turkestan*, *Kaukasien* och *Ryssland*. Es. 29: 24; Ps. 55: 11, 12.

Bön och upptagande av offer.

I Ost-Turkestan äger Missionsförbundet missionstationerna Kaschgar, Hancheng, Jengi—Hessar och Jarkend. Missionärernas antal är 22 och de infödda arbetarnas 6.

I Kaukasien äro anställda 4 missionärer och 1 infödd predikant, varjämte understöd lämnas åt 2 infödda medarbetare. Huvudplatsen är Tiflis.

I Ryssland arbeta 4 missionärer och 2 infödda evangelister. Huvudplats är Petrograd.

Lördagen den 3 november.

Meddelande om *sjömansmissionen*, Ps. 107: 23—32; Matt. 8: 23—27.

Bön och upptagande av offer.

Sjömansmissionen i Petrograd upptogs 1880, i Sunderland 1900 och Seaham Harbour 1911. I Sunderland äro anställda missionärer och fru Orest och i Seaham Harbour missionär och fru Engvall.

Söndagen den 4 november.

Reformationens 400-årsminne.

Predikan om den heliga skrift såsom grund för timligt och evigt hopp. 1 Tess. 2: 13, 2 Tim. 2: 11—13; Joh. 12: 48—50.

Bön och upptagande av offer.

Restur

för

missionär Olga Moberg från Kaukasien.

Okt. 21 kl. 11 f. m. och 4 e. m. Skrufs by, 22 kl. 6 e. m. Vide, 23 kl. 6 e. m. Hovmantorp, 24 kl. 8 e. m. Växjö, 25 kl. 7 e. m. Braås, 26 kl. 6 e. m. Hornaryd, 27 kl. 6 e. m. Hagreda, 28 kl. 11 f. m. Norrhult, 28 kl. 4 e. m. Elmeshult, 29 kl. 6 e. m. Lenhovda, 30 kl. 6 e. m. Hohult, 31 kl. 6 e. m. Åsheda. Nov. 1 kl. 8 e. m. Alvesta, 2 kl. 6 e. m. Hjortsberga, 3 kl. 7 e. m. Moheda, 4 kl. 4 e. m. Lambult.

Kollekter upptagas för missionen i Kaukasien.

Svenska Missionsförbundets Expedition.